

Capitolul 1

Tare enervant mai e să aștepti să încerce să te omoare cineva. Dar era 30 aprilie și firește că urma să se întâmple, ca întotdeauna. Îmi luase ceva să mă prind, însă acum măcar știam când are să se petreacă. În trecut, fusesem prea ocupat ca să fac ceva în privința asta. Însă îmi terminasem treaba. Nu întârzasem decât pentru ea. Simțisem că trebuia să lămuresc lucrurile înainte să plec. M-am dat jos din pat, am intrat în baie, am făcut duș, m-am spălat pe dinți etc. Îmi lăsasem iarăși barbă, așa că n-a trebuit să mă bărbieresc. Nu tresăltam cuprins de intuiții ciudate ca acum trei ani, la aceeași dată, când mă trezisem cu o durere de cap și o premoniție, deschisesem larg ferestrele și, intrând în bucătărie, descoperisem că toate ochiurile de la aragaz fuseseră lăsate deschise și neaprinse. Nu. Nu era nici măcar ca acum doi ani pe 30 aprilie, în celălalt apartament, când mă sculasem în zori simțind mirosul slab de fum care mă anunța că ardea locuința. Cu toate astea, m-am ținut departe de lustre, în caz că becurile ar fi fost umplute cu ceva inflamabil, și am atins ușor cu degetul întrerupătoarele în loc să le apăs energic. Însă nu s-a întâmplat nimic neobișnuit.

Programez de obicei cafetiera cu o seară înainte, ca să am cafea proaspătă când mă trezesc. În dimineața asta totuși nu voiam să beau ceva care nu era pregătit sub ochii mei. Așa că am pus de cafea din nou și, așteptând să se facă, mi-am verificat bagajul. Tot ce prețuiam în acest loc se afla în două lăzi nu prea mari: haine, cărți, picturi, niște instrumente, câteva suveniruri și așa mai departe. Am încuiat lăzile. Un rând

de haine, un pulover, o carte bună, broșată, și un teanc de cecuri de călătorie și-au găsit locul în rucsac. Voiam să las cheia la administrator pe drumul spre ieșire, ca să le-o dea celor ce aveau să se mute în locul meu. Lăzile urma să fie puse la păstrare.

În dimineața asta nu intenționeam să alerg.

În vreme ce-mi sorbeam cafeaua, trecând de la o fereastră la alta și oprindu-mă la fiecare ca să arunc priviri piezișe asupra străzilor și a clădirii de peste drum (tentativa de anul trecut fusese cu o armă cu lunetă, iar prima oară când se întâmplase, acum șapte ani, mă plimbam liniștit, într-o frumoasă după-amiază primăvărată, când un camion, derapând, trecuse peste bordură și aproape că mă făcuse afiș pe un zid de cărămidă. Reușisem să mă arunc din calea lui și să mă rostogolesc pe asfalt. Șoferul intrase în comă și nu-și mai revenise. Atunci mi se păruse una dintre acele întorsături bizare ale sortii care, din când în când, ne invadează tuturor viețile).

Însă în anul următor, la aceeași dată, pe când veneam seara târziu de la casa unei prietene, fusesem atacat de trei bărbați – unul având cuțit, iar ceilalți niște țevi – fără să-mi fi arătat măcar politețea ca, mai întâi, să-mi ceară portofelul.

Lăsasem cadavrele la ușa unui magazin de muzică din apropiere și, cu toate că mă gândisem la asta în drum spre casă, abia în următoarea zi îmi dădusem seama, deodată, că se făcea un an de la accidentul cu camionul. Dar nu-mi bătusem nici atunci capul, gândind că totul era o stranie coincidență. Bomba trimisă prin poștă, care distrusese jumătate dintr-un alt apartament, în anul ce urmase, mă făcuse să mă întreb dacă natura statistică a realității nu era cumva deformată în preajma mea în acel anotimp. Iar ceea ce urmase după încă un an mă ajutase să mă conving că așa stăteau lucrurile.

Cuiva îi făcea plăcere să încerce să mă ucidă o dată pe an, atâta tot. După ce dădea greș, urma un an de pauză înaintea unei noi încercări. Aproape că părea un joc.

Însă anul ăsta voiam și eu să joc. Grija mea de căpătâi era că făptașul sau făptașa nu părea să fie niciodată de față la producerea evenimentului, preferând să stea pitit, să recurgă la subterfugii sau interpuși. Voi desemna această persoană cu litera L (inițială care poate fi uneori de la „laș”, alteori de la „lichea” în cosmologia mea privată), fiindcă X a fost prea mult utilizat și fiindcă nu vreau să-mi fac de lucru cu pronume ce pot sau nu să corespundă cu făptura în cauză.

Am spălat ceașca și recipientul de cafea și le-am pus pe suportul de vase. Mi-am luat rucsacul și am plecat. Domnul Mulligan nu era acasă sau dormea, așa că am lăsat cheia în cutia lui poștală înainte de a porni în susul străzii ca să iau micul dejun la un local din apropiere.

Erau puține mașini și toți șoferii conduceau cu atenție. Am pornit încet la drum, ascultând și uitându-mă peste tot. Dimineața era plăcută și prevestea o zi frumoasă. Speram să rezolv iute situația, ca să mă pot bucura de ea după pofta inimii.

Am ajuns nevătămat în local și m-am așezat lângă geam. Chiar când ospătarul venea să-mi ia comanda, am văzut pe stradă o siluetă familiară, umblând cu pași legănați – un fost coleg de clasă și mai târziu coleg de muncă pe nume Lucas Raynard: un metru optzeci și trei, păr roșcat și arătos în ciuda, sau poate datorită unui nas rupt la modul artistic, cu vocea și purtările unui comis-voiajor, ceea ce și era.

Am bătut în geam și m-a văzut, a fluturat din mână, s-a răsucit pe călcâie și a intrat.

— Merle, am avut dreptate, a zis apropiindu-se de masa mea și punându-mi în treacăt palma grea pe umăr înainte de a se așeza și de a-mi lua din mână meniul. Nu te-am găsit acasă și m-am gândit că s-ar putea să fii aici.

A coborât ochii asupra listei și a început s-o parcurgă.

— De ce? am întrebat.

— Dacă aveți nevoie de mai mult timp, o să revin, a spus chelnerul.

— Nu, a replicat Luke și a comandat o cantitate enormă de mâncare.

Am adăugat și comanda mea. Apoi el a zis:

— Fiindcă ești plin de tabieturi.

— Tabieturi? am replicat. Abia dacă trec pe-aici din când în când.

— Știu, a răspuns, dar o făceai de obicei când erai sub presiune. Adică... înainte de examene sau când te supăra ceva.

— Hm..., am mormăit.

Parcă era ceva adevăr în spusele lui, cu toate că, până atunci, nu observasem asta. Am început să rotesc scrumiera imprimată cu un cap de unicorn, o versiune mai mică a celui de pe ochiul de geam cu vitraliu de lângă ușă.

— Nu-mi dau seama de ce, am rostit în cele din urmă. Și, până la urmă, ce te face să crezi că m-ar supăra ceva?

— Mi-am amintit de paranoia pe care o ai cu data de treizeci aprilie, din cauza celor două accidente.

— Mai mult de două. Nu ți-am povestit despre toate.

— Deci tot mai crezi în chestia asta?

— Da.

A ridicat din umeri. Chelnerul a venit și ne-a umplut ceștile cu cafea.

— Bun, a încuviințat Lucas. Ți s-a întâmplat ceva azi?

— Nu.

— Mare pagubă. Sper să nu-ți stea mintea numai la asta. Am sorbit din cafea.

— Nicio problemă, i-am zis.

— Bine, a oftat el, întinzându-și membrele. Uite ce-i, abia ce m-am întors ieri în oraș...

— A fost o călătorie reușită?

— Am bătut recordul de vânzări.

— Super.

— În orice caz... La întoarcere am aflat că ai plecat.

— Da... Mi-am dat demisia acum vreo lună.

— Miller a tot încercat să te găsească, dar ți-ai decuplat telefonul. A și trecut de vreo două ori pe la tine, dar nu te-a găsit.

— Ghinion.

— Vrea să te-ntorci.

— Am terminat cu locul ăla.

— Stai să auzi propunerea, da? Lui Brady i se face vânt și vei fi noul șef la Design, plus un spor de douăzeci la sută la salariu. Asta mi-a spus să-ți transmit.

Am chicotit încetisor.

— Știi ce, chiar nu sună deloc rău. Dar, cum ziceam, am terminat.

— Ah! a exclamat cu o sclipire în ochi și cu un zâmbet viclean. Deci ți-ai aranjat o chestie altundeva. Se întreba și el cum stă treaba. Bun, dacă așa stau lucrurile, mi-a spus să-i dai de știre ce ofertă ți-au făcut ceilalți și cică o să se dea peste cap să mărească suma.

Am clătinat din cap.

— Se pare că nu m-am făcut înțeles. Am terminat. Punct. Nu vreau să mă-ntorc. Nici n-o să mă angajez în altă parte. Am încheiat cu genul ăsta de chestii. M-am săturat de computere.

— Dar tu chiar ești priceput. Ia zi, o să intri în învățământ?

— Nicidecum.

— Păi... la naiba, ceva trebuie să faci! Ți-a picat vreo plească?

— Nu, cred c-o să călătoresc un pic. Am stat prea mult într-un singur loc.

A ridicat ceașca de cafea și a golit-o. Apoi s-a rezemat de spătarul scaunului, și-a așezat palmele peste abdomen și a mijit ochii. A rămas așa un timp, tăcut, iar într-un târziu a zis:

— Spuneai că ai terminat. Te referi la munca asta și la viața pe care o duci aici, sau mai e și altceva?

— Nu pricep.

— Aveai tu un fel al tău de-a dispărea – la fel făceai și-n facultate. Lipseai un timp și, pe nepusă masă, reapăreai. Și mereu erai evaziv în privința asta. Parcă trăiai un fel de viață dublă. Are de-a face cu toată chestia?

— Nu-nțeleg ce-ți imaginezi, am zis și el a zâmbit.

— Ba cum să nu, a sărit și, cum eu n-am replicat, a urmat: Ei bine, atunci baftă cu ce ai de gând, orice ar fi!

Mereu în mișcare, rareori în stare să stea locului, și-a făcut de lucru cu un inel de chei cât am mai băut o ceașcă de cafea, sucindu-le și zornăind cu ele pe masă alături de un breloc strălucitor. Chelnerul ne-a adus ce comandaserăm și, un timp, ne-am mulțumit să mâncăm în tăcere.

Apoi m-a întrebat:

— Mai ai *Steluța*?

— Nu, am vândut-o toamna trecută. Am fost foarte ocupat și n-am mai avut timp să ies pe mare. Și nu-mi plăcea s-o văd nefolosită.

A dat din cap a încuviințare.

— Păcat, a spus. Ne-am distrat cu ea pe cînste în facultate. Și dup-aia. Mi-ar fi plăcut s-o mai scot o dată în larg, de dragul vremurilor de altădată.

— Da.

— Ia spune, pe Julia ai mai văzut-o în ultimul timp?

— Nu, de când ne-am despărțit. Cred că-i tot combinată cu un tip, unul Rick. Tu ai mai văzut-o?

— Da, am trecut aseară pe la ea.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Era din gașcă... și ne-am cam înstrăinat toți.

— Ce mai face?

— Încă arată bine. A întrebat cum îți merge. Și mi-a dat asta... să ți-o dau.

A scos din buzunarul interior al sacoului un plic închis și mi l-a întins. Purta numele meu, cu scrisul ei. L-am desfăcut și am citit pe hârtia dinăuntru:

Merle, am greșit. Știu cine ești și că ești în pericol. Trebuie să te văd. Am ceva ce o să-ți trebuiască. E foarte important. Te rog să mă suni sau să treci pe la mine cât de curând poți.
Cu drag,
Julia

— Mersi, am zis deschizându-mi rucsacul și băgând acolo plicul.

Era un mesaj pe cât de uluitor, pe atât de neliniștitor. Foarte neliniștitor. Trebuia, mai târziu, să decid ce-i de făcut în privința asta. Încă o plăceam mai mult decât aș fi vrut să recunosc, însă nu eram sigur că voiam s-o revăd. Ce voia să spună totuși când zicea că știe cine sunt?

M-am silit să mi-o scot iarăși din minte.

Am privit o vreme curgerea șirului de mașini, sorbind cafea și gândindu-mă cum îl cunoscusem pe Luke, când eram boboci, la Clubul de Scrimă. Era incredibil de bun.

— Mai scrimezi? l-am întrebat.

— Uneori. Tu?

— Când și când.

— Tot n-am apucat să aflăm cine-i mai bun.

— N-avem timp acum.

A chicotit și a împuns spre mine, de câteva ori, cu cuțitul.

— Așa zic și eu. Când pleci?

— Probabil mâine. Mai am de rezolvat niște chestii și după ce le termin, o iau din loc.

— Încotro?

— Pe ici, pe colo. Încă n-am stabilit exact.

— Ești nebun.

— Hm. *Wanderjahr*, așa i se spunea cândva. N-am apucat să profit de-al meu și vreau s-o fac acum.

— Sună, de fapt, destul de bine. Poate ar trebui să încerc și eu cândva.

— Poate. Eu credeam că ți-ai luat porția de călătorii inițiatice.

— Cum adică?

— Nu doar eu obișnuiam să mă plimb.

— A, chestia aia, a zis și a dat din mână a lehamite. Chestia aia era muncă, nu distracție. Trebuia să-mi câștig și eu pâinea. Te duci să-i vezi pe-ai tăi?

Ciudată întrebare. Până atunci nici eu și nici el nu mai aduseserăm vorba despre părinții noștri decât în termenii cei mai generali.

— Nu cred. Ai tăi cum sunt?

S-a uitat în ochii mei. Surâsul continuu de pe buzele lui devenise parcă mai vizibil.

— Greu de spus, a replicat. Nu prea mai ținem legătura. Am zâmbit la rându-mi.

— Știu ce zici.

Am terminat de mâncat și am mai stat la o ultimă ceașcă de cafea.

— Deci n-o să stai de vorbă cu Miller? a întrebat.

— Nu.

A strâns iarăși din umeri. A venit nota de plată, pe care a pus imediat mâna:

— Fac cinste, a zis. Că doar eu am un loc de muncă.

— Mersi. Poate mă revanșez cu o cină. Unde locuiești?

— Stai așa, a spus și a băgat mâna în buzunarul cămășii, de unde a scos un plic de chibrituri și l-a aruncat spre mine. În motelul New Line.

— Să trec... pe la șase?

— În regulă.

Ne-am ridicat, am ieșit și ne-am despărțit pe stradă.

— Pe mai târziu, a zis.

— Da.

La revedere, Luke Raynard. Ciudat om. Ne știam de aproape opt ani. Ne distraserăm. Ne confruntaserăm în diverse sporturi. Alergaserăm aproape în fiecare zi împreună. Fuseserăm amândoi în echipa de atletism. Uneori ne dăduserăm întâlniri cu aceleași fete. Era o dilemă – puternic, isteț și la

fel de discret cu viața-i privată ca și mine. Între noi există o legătură pe care n-o înțelegeam pe deplin.

M-am întors în parcare de la apartamentul meu și m-am uitat sub capota și șasiul mașinii înainte să-mi azvârl înăuntru bagajul și să pornesc motorul. Am șofat încetșor, uitându-mă la lucruri ce fuseseră noi acum opt ani, luându-mi rămas-bun. În ultima săptămână, îmi luasem la revedere de la toți oamenii care contau pentru mine. Cu excepția Juliei.

Era unul dintre lucrurile pe care mă simțeam tentat să le amân, însă nu aveam vreme. Avea să fie acum ori niciodată, iar curiozitatea îmi fusese stărnită. Am oprit în parcare a unui mall și am găsit un telefon public, însă n-a răspuns nimeni când am sunat la Julia acasă. M-am gândit că era la muncă, poate că lucra din nou cu normă întreagă, însă la fel de bine ar fi putut să facă un duș ori să fi ieșit la cumpărături. Am decis să trec pe la ea, să verific. Nu locuia departe. Și orice ar fi avut ea pentru mine, obiectul respectiv era un pretext bun ca s-o văd pentru ultima oară.

M-am învârtit câteva minute prin zonă până să găsesc un loc de parcare. Am încuiat mașina, m-am întors spre intersecție pe jos și am luat-o la dreapta. Parcă se mai încălzise puțin. Pe undeva, se auzea lătrat de câini.

Am parcurs cu pași mari distanța până la imensa casă victoriană care fusese transformată în apartamente. Din față, nu zăream fereastra Juliei. Locuia la ultimul etaj și apartamentul ei avea vedere spre spate. Am încercat să-mi înăbuș amintirile în vreme ce mergeam pe alee, însă fără folos. Gândurile la zilele petrecute împreună mă copleșeau, mă încolțeau dimpreună cu un potop de sentimente vechi. M-am oprit. Ce prostie că venisem! De ce să-mi bat capul pentru ceva ce nu-mi lipsise deloc? Și totuși...

La naiba, voiam s-o mai văd o dată. Nu mai era loc de dat înapoi. Am urcat treptele. Ușa era întredeschisă, așa că am intrat.

Același foaier. Aceleași panseluțe obosite în ghivece, cu frunzele prăfuite, pe cufărul din fața oglinzii cu ramă

aurită, oglindă ce ne reflectase de atâtea ori, cu distorsiuni, îmbrățișările. Trecând pe lângă ea, mi-am văzut fața oglin-dită, deformată.

Am urcat treptele cu mochetă verde. Undeva, în spate, a început să urle un câine.

Primul palier era neschimbat. Am pășit în holul scurt, pe lângă gravurile cenușii și măsuța veche, am cotit și am urcat spre al doilea etaj. Când eram pe la jumătate, am auzit un scrâșnet de deasupra și un sunet ca de sticlă sau de vază rostogolindu-se pe parchet. Apoi iarăși tăcere, în afara vântului care sufla peste streășina acoperișului. Simțeam o neliniște vagă frământându-se în mine, așa că am grăbit pasul. M-am oprit în capul scării și nimic nu părea să fie anormal, însă când am tras aer în piept, am simțit un iz ciudat. Nu-l puteam defini exact – sudoare, igrasie, poate pământ umed; cu siguranță ceva organic.

M-am apropiat de ușa Juliei și am așteptat câteva clipe. Mirosul era parcă mai puternic aici, însă n-am auzit niciun sunet.

Am ciocănit ușor în ușa de lemn de mahon. Mi s-a părut că aud ceva mișcându-se înăuntru, însă doar un moment. Am bătut iar.

— Julia? am strigat. Eu sunt, Merle.

Nimic. Am bătut mai tare.

Am auzit ceva căzând, prăbușindu-se cu zgomot. Am încercat clanța. Ușa era încuiată.

Am sucit și am smucit mânerul până l-am smuls din ușă cu tot cu broască. Apoi m-am mișcat iute spre stânga, dincolo de canatul cu balamale. Am întins mâna stângă și am apăsât ușurel cu degetele în lemnul ușii.

Am deplasat ușa cam o palmă și m-am oprit. Nu se mai auzeau alte sunete și nu se zărea decât o bucată de perete și de tavan, plus un pic dintr-un tablou în acuarelă, din canapeaua roșie și din covorul verde. Am deschis mai mult ușa. Mirosul era mai intens acum.

Am făcut o jumătate de pas către dreapta și am apăsat ușor și continuu.

Nimic, nimic, nimic...

Mi-am tras mâna, ca ars, când mi-a apărut înaintea ochilor. Întinsă pe jos. Plină de sânge...

Pe dușumea și pe covor se lățise o pată de sânge în colțul din stânga mea. Am zărit mobile răsturnate, perne sfâșiate...

Mi-am stăvilit imboldul de a da buzna înăuntru.

Am făcut cu grijă un pas, apoi încă unul, cu toate simțurile în alertă. Am trecut pragul. În odaie nu mai era altceva... altcineva. Frakir mi s-a încheștat la încheietura mâinii. Ar fi trebuit să spun ceva atunci, însă mintea îmi era în altă parte.

M-am apropiat și am îngenuncheat lângă Julie. Mi s-a făcut rău. Din ușă, nu izbutisem să văd că jumătate din față și brațul drept îi lipseau. Nu respira și carotida nu pulsa. Avea pe ea un halat de culoarea piersicii, sfâșiat și plin de sânge; la gât purta un pandantiv albastru.

Sângele care se scursese pe parchet era plin de urme. Însă nu ale unui om. Păreau să fi fost făcute de tălpi late, alungite, cu trei degete înzestrate cu gheare.

Curentul de aer de care fusesem doar pe jumătate conștient – ce venea de după ușa deschisă a dormitorului – s-a diminuat deodată și duhoarea aceea s-a intensificat. Am simțit o altă pulsație lute la încheietură. Însă niciun sunet. Tăcerea era absolută, dar știam că făptura e acolo.

M-am răsucit, îngenuncheat cum eram, și mi-am încordat picioarele, pregătit să sar...

Am văzut o mulțime de colți și două buze însângerate, dezgolate în jurul lor. Era botul unei creaturi ce aducea a câine, cântărind peste o sută de kilograme, acoperită cu o blană aspră, cu aspect de mușgai. Urechile îi erau ca mănunchiuri de ciuperci, iar ochii, galben-cărămizii, mari și sălbatici.

Fiindcă nu mă îndoiam de intențiile sale, i-am aruncat în cap clanța cu care rămăsesem în mână aproape reflex. I-a ricoșat din proeminența osoasă de deasupra ochiului stâng,

dar fără vreun efect vizibil. Tot fără niciun sunet, creatura s-a repezit spre mine.

Nici măcar nu era timp pentru vreo vorbă către Frakir.

Lucrătorii din abatoare știu că pe fruntea animalelor există un loc anume, la întretăierea dintre o linie imaginară ce unește urechea dreaptă cu ochiul stâng și altă linie imaginară ce unește urechea stângă cu ochiul drept. Ca să dea lovitura de grație, ei țintesc cu un deget sau două mai sus de locul unde se încrucișează cele două linii. Unchiul meu m-a învățat asta, deși nu lucra în abator. Știa doar cum să ucidă chestii.

M-am răsucit deci în față și lateral odată cu saltul creaturii și am izbit-o în punctul letal. S-a mișcat însă mai iute decât mă așteptasem și, când pumnul meu a lovit, era în plin avânt. Mușchii gâtului au ajutat-o să absoarbă forța loviturii.

Însă am făcut-o să scoată primul sunet: un schelălăit. A clătinat din cap, s-a răsucit iute și s-a năpustit iarăși la mine. Din piept scotea acum un mârâit gros. A ridicat labele. Mi-am dat seama că de data asta n-o să mă pot feri.

Unchiul mă mai învățase și cum să apuc un câine de pielea de sub fâlci și de pe grumaz. Trebuie să înhați bine dacă animalul e mare și trebuie să nimerești locul întocmai. Și în acel moment nu prea aveam de ales. Dacă încercam o lovitură cu piciorul și greșeam, mi-l-ar fi smuls probabil cu totul.

Am întins mâinile în față și m-am pregătit de impact. Lighioana era mai grea decât mine și trebuia să fac față și forței de inerție.

Parcă vedeam cum rămân fără degetele de la o mână, însă le-am vârat sub falcă și am strâns bine. Mi-am ținut brațele întinse și m-am aplecat să rezist șocului. Forța atacului m-a zguduit, însă am reușit să mențin strânsoarea și să absorb impactul.

În vreme ce-i ascultam mârâielile și-i priveam botul înspumat aflat la nici jumătate de metru de fața mea, mi-am dat seama că nu mă gândisem ce să fac mai departe. Unui câine

i-aș fi putut stălci capul de orice suprafață dură aflată la îndemână; carotidele îi sunt prea adânc sub carne ca să te poți baza doar pe apăsare ca să-l dobori. Însă făptura asta era puternică și strânsoarea mea începea să slăbească de la zbaterile-i nebunești. În vreme ce-i țineam la distanță fălcile și continuam să împing, am văzut că era mai înaltă decât mine. Puteam încerca s-o pocnesc cu piciorul în pânțele, dar mi-aș fi pierdut probabil echilibrul, expunându-mi stomacul colților săi.

Însă animalul mi s-a smucit din mâna stângă, nelăsându-mi altă alegere decât să-mi folosesc mâna dreaptă ori s-o pierd. L-am împins, așadar, de pe mine cât de tare am putut și m-am retras. Nu vedeam în preajmă nimic, nicio armă pe care aș fi putut s-o folosesc.

S-a repezit iar, aruncându-se la gâtul meu, prea iute și prea de sus ca să-l pot lovi cu piciorul în cap. Nici nu mă puteam feri.

Labele sale din spate erau la înălțimea abdomenului meu. Speram ca unchiul să fi avut dreptate și-n privința asta: i-am prins strâns labele și m-am răsucit cu toată puterea în jurul axei, lăsându-mă într-un genunchi ca să evit fălcile, cu bărbia coborâtă pentru a-mi apăra beregata și cu capul mult retras. Când m-am răsucit, am auzit pocnete de oase și capul dihaniei a coborât aproape îndată ca să-mi atace încheieturile mâinilor. Însă mă ridicam deja în picioare, împingând ca un arc.

A căzut pe spate, s-a învârtit în aer și aproape că și-a recăpătat echilibrul. Însă când labele i-au atins dușumeaua, a scos un sunet între schelălăit și mârâit și s-a prăbușit cu capul înainte.

Exact în clipa în care mă pregăteam să-i aplic o lovitură în creștet, s-a sculat, mișcându-se mai rapid decât aș fi crezut-o în stare. A ridicat laba dreaptă din spate, echilibrându-se pe trei labe, încă mârâind, cu ochii ațintiți în ai mei și saliva băloșindu-i mandibula. M-am mișcat ușurel în stânga, convins că se va arunca iarăși asupra mea, poziționându-mă

pieziș, cum nu mă învățase nimeni, fiindcă se mai întâmplă uneori să am și idei originale.

De data asta, lighioana a fost mai lentă. Aș fi putut – cine știe? – s-o dau gata cu o lovitură năucitoare în frunte, dar n-am încercat. Am apucat-o iarăși de grumaz și acum era teritoriu familiar. N-avea să mai scape preț de câteva momente, câte îmi trebuiau. Fără să-i curm avântul, m-am răsucit, m-am lăsat în jos și am tras brusc și cu putere, imprimându-i direcția dorită.

S-a învărtit în aer și s-a izbit cu spinarea de fereastră. A trecut prin geam cu zăngăneli de sticlă spartă, luând cu ea și o bucată bună de ramă, draperia și suportul ei.

Am auzit bufnetul, trei etaje mai jos. M-am sculat și m-am uitat prin golul lăsat. Am văzut creatura zvâcnind de câteva ori și apoi rămânând nemișcată pe betonul curții interioare unde stătusem de multe ori cu Julia la o bere, sub clar de lună.

M-am întors lângă corpul Juliei și i-am luat mâna într-a mea. Începeam să-mi dau seama că sunt furios. Cineva plănuise asta. Oare să fi fost iarăși L? Să fi fost acesta cadoul de 30 aprilie pe anul în curs? Aveam senzația că așa stăteau lucrurile și voiam să-l sfârșesc pe L așa cum sfârșisem lighioana care săvârșise fapta. Trebuia să existe un motiv. Trebuia să existe un indiciu.

M-am ridicat în picioare, m-am dus în dormitor, am luat o pătură și am acoperit-o pe Julia. Mecanic, mi-am șters amprente de pe clanta căzută și am început să mă învărt prin apartament.

Le-am găsit pe polița șemineului, între ceas și un teanc de cărți broșate cu tematică ocultă. În clipa în care le-am atins și le-am simțit răceala, am înțeles că situația era chiar mai gravă decât crezusem. Ele erau probabil obiectul ce-mi aparținea, cel despre care Julia scrisese în bilet că-mi va trebui – doar că de fapt nu erau ale mele, deși, cercetându-le, cumva le recunoșteam, dar, în același timp, mă și uimeau. Erau cărți. Atuuri, însă unele cum nu mai văzusem.

Nu era un set complet, ci doar câteva cărți de joc. Cărți de joc bizare. Le-am băgat în buzunar la repezeală când am auzit sirena. Acum nu era vreme de dat în cărți.

M-am repezit pe trepte în jos și am ieșit pe ușa din spate fără să întâlnesc pe nimeni. Animalul zăcea unde căzuse și toți câinii din vecini discutau despre asta. Am sărit peste garduri și am călcat răzoare de flori, luând-o de-a dreptul prin curțile oamenilor către stradă, unde-mi lăsasem mașina.

Nu peste mult timp, puneam distanță între mine și locul acela, încercând să-mi îndepărtez din memorie imaginile cu urme însângerate de labe.